

28. 06. 22
Lehte Hainsalu

Oktoober – detsember 1992

KOLM KAUNIST SÕNA

Vihmamets ja igilumi.
Kilimandžaaro.

Öise pahe õitsev jumi.
Copacabana.

Sissejuhatus seadusse,
teadusse ja headusse.
Preambul.

KOLM AUGUSTIPÄEVA 1991

See oli Looja imeline nõu.
Küll vaenuväge roomas umbe õu,
kuid tühjalt vajus ära itta kõu.
See oli Isa imeline nõu.
Ta andis mitmekordse hingejõu,
mis vääras metsalise pingejõu.
See oli Isa imeline nõu.
Ta liitis üheks selle vintske tõu,
kel aate jälil kiusu jättis põu.
See oli Isa imeline nõu.
Ei ole surmavallas veel see lõu-
koer. Kogub jõudu. Issand, anna nõu.

VALITSUSKRIIS

Kui sa ei usalda Riigiisa,
siis sina aimled ja siis sina vaimled,
siis sina kuulatad öiseid samme,
vähkred asemel kõrgemal tasemel,
siis sina loendad öiseid tramme,
oodates hommikut kortsus ja lommikut.

Kui sa ei usalda niigi Isa,
et võiksid julgeda silmad sulgeda,
siis sinu mured on Tuhamäe kõrgu,
rõõmud on rõõmutud, kired on lõõmutud,
iga su päev on Tuhamäe põrgu,

kibe on töömaa ja libe on öömaa.

Usaldab ennast siis Riigiisa,
kui tema tajub, kuidas kõik vajub,
teened on tühjad ja õnn on nii õhuke?
Kasvab ta vastutus valestiastutus?
Suureneb süda ja kosub ta kõhuke
maailmas patuses usaldamatuses.

VÕIMUVAHETUS

Kõnnib lossis rahvasaadik,
esialgu arglik.
Uurib hoonet lõunast saadik,
kõnd tal justkui varglik.

Läigib tuhm parketivaha.
Rasked ukсед paakil.
Jäetud peremehest maha,
tühi kõik ja laakil.

Läinud, kelle monolooge
topeltustest kaikus.
Aknast langeb valgusvooge.
Tukub vaibavaikus.

Kellel nüüd on äratee, need
kindlad olid võidus.
Saatus nende teened-veened
nähtamatuks nõidus.

Valitsus on kohvri otsas
(neil on vägev kohver),
hea et mitte ohvri otsas
(nad on ise ohver).

Ametnikke kõnnib ringi,
igäüks neist püüdlik.
(Mõnel nagu mure mingi,
mõni nagu süüdlük.)

Hoolsalt tutvub rahvasaadik
oma pärusmaaga,
tutvub vastne vahva saadik
selle närus maaga,
mis on talle aaterammul
õitsetada antud.
Ning ta astub söakal sammul,

vaimustusest kantud.

* * *

Tore tunne siin Toompeal
enne Riigikogu valimisi,

kui kõik on trumbiässad ja
hõivatud üleliiga,
ei nad viitsi mässata
pooleli partiiga,
muudkui peavad oma koondust,
oodates lehejagamist,
nõudes süütut silmamoondust,
väikse sohi tagamist.

Stardiks valmis pannud endid.
Penssu täis kanistrid.
Pooled neist on presidendid,
pooled pääministrid.

Ja nüüd aastasse 1970

SEE MÕTE MIND JÄLITAB ÜHA

et miski peab olema püha
nii kestev kui lainete rüha
nii iidne kui männiku müha
mis ilu meil avitaks tajuda
ei laseks meid laukasse vajuda
ei argihallusse hajuda

OLEKS VAST MÕNUSAM TUNNE

elada lembel Jamaikal,
või kus mähaks mu unne
metsik ja põhjatu Baikal,
või kus viinapuust marjad
ise mul kukuksid suhu,
või kus karakullkarjad
rändaksid ei-tea-kuhu.
Sündida salvitud peres,
hõbelusikas peos,
seisuseväarikus veres,
miljon võimalust eos.

Aga näe, rannakäär paene
tuhkatriinuks sai minu,
istun ja korrutan vaene
paepeasel kasvanud linu.
Ühtlane sõlmeta lõng
on minu ainuke uhkus.
Einel on üks sama hõng,
rahakotil on puhkus.
Padi nii mühklik kui mütar,
pikutan kulunud baikal,
mõtlen, kas põhjala tütar
elada oskaks Jamaikal.
Kusagil Capril või Hiinas
saaksin kas silmile und ma,
troopika pimedas piinas
igatseks, igatseks lund ma,
igatseks välku ja rahet,
härmatist, tormi ja halla,
tööd, millel polegi vahet –
koduste tähtede alla.
Tilluke maa nagu pihk,
aga siit leida võib paljut:
põhjavalguse vihk
aimata annab kaljut,
mastimetsade väge,
jõgesid, järvi ja merd,
suusamurdmisemäge,
rahvast, kes segatud verd.
Tuisud ja tuulevaikus.
Tihaste tsiitsitav parmas.
Maakera ilusaim paik, kus
elada armas.